

[Alfred Jensen.]

shallpolitik, ved at vi skar kronens værdi ned. Jeg har ikke fået det sidste arbejdsløshedstal — jeg ved ikke, om ministeren er i besiddelse af det —, men for et stykke tid siden blev det spået af handelsministeren, at der ville være en nedgang i de første uger af november. Jeg tror ikke, det holder stik, men selvom det skulle være tilfældet, så er ledigheden af en sådan beskaffenhed, at der virkelig må gøres noget og først og fremmest i retning af at skaffe arbejde.

Det er beklageligt, at der ikke foreligger noget som helst fra regeringen i dette spørgsmål. Det er så meget mere beklageligt, som det er en given ting, at det offentlige ville være i stand til at øge beskæftigelsesmulighederne, hvis der blev lagt flid i det. Jeg erindr om, at i fjor vinter, da der med rette var stor utilfredshed mellem de arbejdsløse, først og fremmest blandt arbejdsmændene, viste det sig muligt at skaffe arbejde frem, først og fremmest rundt omkring i kommunerne. Det betød, at arbejdsløshedstallet blev holdt nede, det var der ingen, der havde noget imod; det, det drejede sig om, var jo at give disse mennesker arbejde, give dem mulighed for at få en almindelig ugeløn med hjem til at afholde de udgifter, som familiens forsørgelse kræver. Men jeg er overbevist om, at der ligger meget arbejde endnu, som kunne tages op og bringes til udførelse og give adskillige familier en mulighed for at få en ordinær arbejderindtægt.

Der er da endelig også et andet problem, som man ikke skal se bort fra, og det er spørgsmålet om arbejdstiden. Når vi er oppe på et arbejdsløshedstal, der for det ganske år drejer sig om mellem 75 000 og 100 000, så må det være på tide, at man overvejer spørgsmålet om nedsættelse af arbejdstiden. Vi ved, at kravet i 30'erne var en 40 timers arbejdsuge. Dengang blev der sagt, at det ikke var let at få tilslutning dertil, da der gik for mange arbejdsløse. Under krigen fik vi en slags surrogatordning, som betød en fordeling af arbejdet, men også en fordeling af indtægterne, en ordning, som aldeles ikke var tilfredsstillende. Nu efter krigen bortfaldt arbejdsfordelingsordningen, og ret naturligt rejste man rundt omkring på arbejdspladser, i fagforeninger og på kontrolsteder krav om at få arbejdstiden nedsat til 40 timer ugentlig. På daværende tidspunkt blev det afvist med, at det var en helt urimelig tanke at nedsætte arbejdstiden på et tidspunkt, da samfundet netop trængte til at få en forøgelse af produktionen. Det var en argumentation, som ikke var helt let at afvise, men nu har vi hverken den store

mangel på arbejdskraft eller den store arbejdsløshed, så nu vil det være muligt at imødekomme ønskerne om en nedsættelse af arbejdstiden, vel at mærke med fuld lønudligning. Der er blot det kedelige ved det, at selvom vi gennemfører det, bliver vi ikke det første land her i verden. Flere lande har gennemført en sænkning af arbejdstiden til 40 timer, og dér står problemet faktisk ikke på, om man skal bevare den 40 timers arbejdsuge, men om man skal gå yderligere ned af hensyn til arbejdernes sundhed, af hensyn til deres arbejdssevne og af hensyn til beskæftigelsen. Altså, det er problemer, som man må tage op, og som man bliver nødt til at overveje, og man kan ikke indskrænke sig til at diskutere de problemer, der er bragt frem i forbindelse med det forslag, som ministeren har fremsat.

Jeg vil gerne sige, at selvom der har været en relativt lav arbejdsløshed i årene efter krigen, er det dog ikke anderledes, end at den har ramt hårdt for de forskellige familier og personer, som den er gået ud over, og det er heller ikke anderledes, end at den netop har slidt hårdt på forskellige arbejdsløhedskasser, først og fremmest arbejdsmændenes. Der kan siges meget om årsagen til de vanskeligheder, arbejdsmændenes arbejdsløhedskasse er ude i, men det er fuldkommen urimeligt at stå her og tale om, at man har sat kontingentet ned i denne arbejdsløhedskasse, og at alle vanskelighederne hidrører herfra. Ja, det er en urimelighed, eftersom arbejdsmændene i efterkrigstiden har fået forøget kontingentet og fået deres understøttelse skåret ned. Man kan selvfølgelig synes, at det er et lavt kontingent, arbejdsmændene betaler. Da vi sidst behandlede arbejdsløshedsloven, udgjorde det 3,7 pct. af gennemsnitsindtægten. Det er mig ikke helt klart, hvordan procentsatsen er i øjeblikket, men jeg ved, at hvert eneste medlem af arbejdsmændenes arbejdsløhedskasse betaler 4 kr. om ugen, en form for beskatning, som kun de, der er arbejdsløshedsforsikrede, kender til. Der er adskillige, der taler om det hårde skattetryk; disse burde betænke, når vi behandler spørgsmål af denne art, at arbejdsmændene dog bærer en betydelig større skattebyrde end andre. Man kan naturligvis lade hånt om de ofre, som arbejdsmændene bringer, men man skal ikke se bort fra, at tusinder og atter tusinder af de medlemmer, der står i arbejdsmændenes arbejdsløhedskasse, aldrig nogensinde vil få en skilling i understøttelse, og ikke desto mindre erlægger de uge for uge 4 kr. af hensyn til deres arbejdsløse kammerater, og